

Sarusi Mihály

DON, KI HÓDÍT

Jövök haza a fürdőből, végighajtok a Telepen, majd be a városba és valahogy eszembe jut: abban a házban, a harmadikon jobbra az első lakás, egy csodálatos asszonnyal töltöttem nem akármilyen órákat, amíg élek, nem felejttem el! Amott a földszinten, abban, a ronda lila házban, úgy elszaladt az idő, hogy alig tudtam elmene-külni a váratlanul hazatért férj elől. A tizediken, tudod, az ábécé mögött, az ablakon meztelenül, a szintén ruhátlan, menyecske mögé állva lettünk túl árkon-bokron, onnan kellett lesni, nem jön-e meg közben az áruházba egy kis felvágottért leküldött embere. Egy családi házban meg, tudod, a kanyar után a harmadik: ezt inkább el sem mondom. Míg hazaértem, gondolatban szinte újraéltem az életem! Ahány ház, annyi nő, annyi emlék, szerelem.

Nem mintha szánt szándékkal azokat a házakat, utcákat, tereket, ligeteket kerestem volna, amelyekben elkövetten néminemű helytelenséget, de bármerre nézek, akármerre veszem a kocsival az irányt, míg átérek a városon, biztos belebotolom néhány tucat hasonló emlékhelybe. Arról nem beszélve, hogy pázsiton, nádas szélén, kiserdő közepén, búzatábla szívében, melegvízű medencében, városszéli árok tövében, szénaboglya mellett, szóval a természet legvadabb lágy ölében is ölbekaptam, akit csak lehetett.

Nem mondom, ágyban párnák közt jobban esett! De amikor az ember lendületbe jön, mert valami páratlan szépség meglepi, magához csábítja a magamfajta jó firmát, mit lehet tenni?... Enged az ember az ősi vonzás kényszerítésének! Én mondom, egyet se hagyj ki! Megbánod, ha nem hallgatsz rám. Annyi jót kaptam a nőktől. Amíg bírod, szeresd őket! Egyről se maradj le, mert később megbánod; amikor már késő! Én már méregethetem őket. Hozzám már nagy türelem kell, s a mai lányok erre nem biztos, hogy képesek. Persze pár évvel ezelőtt még másról szólt a nóta! Az első után a második, a harmadik, ki tudja hányadik... Már akihez gusztusa van az embernek; de elárulom neked, hogy majdnem minden nő egyformán izgató! Mindben találtam valami vonzót. Lehet, ezért is kedvelnek máig az asszonyok! Igazad van, a lányok is. De ami igaz, igaz, azért egy idő után inkább a menyecskéken legeltettem a szemem. Akik nem ijednek meg tőled! Ne neved! Hogy tud örülni - szeretni - egy kancsal, ha azt mondod neki, ő a legszebb! S ha valóban, amúgy minden a helyén van a hölgyön? Le nem írható. Egy ragyásképű értelmiségi nő, ha arra hivatkozva döntöd ágyba, hogy kizárólag a csábító külleme miatt zavarodsz meg, okossága csak ráadás... Az a fiatalasszony, akinek befelé nőnek a mellei! Ám vágyai, hogy is mondjam, leküzdhetetlenek. Az iksz-, vagy az ólábúról nem is beszélve.

Inkább nem folytatom!

Én mondom nekem, ennyi után elhíheted -, mind nyújt valami felejthetlent! Mind más; egytől egyig adtak nekem valami olyat, ami miatt húsz, hogy ne mondjam majdnem ötven év után is föl tudom idézni, mi esett meg velünk a kupibeli kanapétól a Körös-partig, a kocsikulástól a fürdőkádig, a kaszárnyakerítés mellékétől az éjszakai mulatóbéli szeparé sarokpadjáig... Ha te ezt tudnád!

Sejtheted. Bazsalyogsz; pedig nem tanulhatsz eleget! Ebből, én mondom, semmi sem elég. Kimondottan sajnálom, hogy nem kóstolhattam meg a különböző bőrszínű - például sárga, meg a fekete -- nőket! Irigylem töletek, számotokra ennek sincs akadálya.

Na jó, Horn repülőjegye, ne nézz bolondnak. Ha megkapnám is, sokra mennék már vele. De Te... Széjjelcsap-nék köztük, tudom Isten. Csak finoman, hogy ő is élvezze. Mert arra mindig adtam. Olyan is volt, aki közben rikoltzott! Hogy ijedtem meg volna tőle!

Akkor éjszaka, hogy napközben így eszembe jutottak a régi dolgok, összeadtam, hány nőnek kerültem eddig az ágyába. Ötszázig jutottam. Négyszázkilencvenkilencig, amikor azzal aludtam el, hogy ha meglesz az ötszázadik, nem számolom tovább. Reggel eszembe jutott a félezredik is.

Persze megesett, hogy csapatostul tértünk be a nyilvánosházba, sorra véve az egész - éppen vadonatúj - lány-csapatot, máskor meg valami jó kis murit sikerült egyikünkknél összehozni... Katonáékról nem is beszélve.

Jaj, de régen volt! Persze akkor még buzibaj sem fenyegette a magamfajta jófirmákat... Hogy úsztam meg? Senkinek sem hazudtam! Egyiket sem álltattam azzal, hogy elválok és feleségül veszem, sőt, inkább elijesztettem őket magamtól! Hogy ilyen ronda alak vagyok, olyan szélhámos szoknyabolond, anyukám, hogy bíznád magad rám, ne örülj meg! A legjobb szándékkal világosítottam fel őket, mire számítsanak, hogy nekem a nő a mindenem, ne várlanak tőlem semmi jót, hűséget különösen ne! Ilyen szoknyapeccér, olyan széltozó, egy szavamat se hidd el! Hogy én csak jót akarok neki. Nem is merte rám varni magát egyik sem. Jól megvoltam velük. Nézd a cicamicát... Menj utána! Igyekezned kell, ha utól akarsz érni. A mai lányok szebbek s hogy milyenek, nem rejtik el, nyíltan a világ elé tárják! Amellett könnyebben ráállnak, a régieket sokat kell fűzni, míg összejött valami etyepetye. Ott, a budoárban is. Ott különösen! De, megmondom őszintén, az a módi jobban tetszett. Udvarolni, tenni a szépet, kedveskedni, simogatni, kedvet csinálni, nem csak egyből rátámadni, pillanatok alatt túllenni rajta! Hogyne. Könnyű nektek: ha most lennétek fiatal... Nézd, az ott az unokám, kész nagylány. Őt azért hagyd ki; de ha nincs ellenvetése, felőlem! Élveztétek az életet, amíg lehet! Aztán úgyis mindegy. ... De az az ötszáz engem is meglepett. Sosem hittem volna, hogy ilyen nagy hóhányó vagyok.

Don, ki hódít.

- Azt mondod? Irigyellek, előttem még az élet! Én mondom, a legjobb a világon.